

– Hiszen ezt már ismerem. Ez régi kép. Hát érdemes volt ezért annyit fizetni...?

1935. június 13., csütörtök, 8. old.

Vizsga-idillek

Tízévesek egy félszázados iskolában

Lenn, a kapu előtt, az utcán, gyermekkocsiban egy kisbaba sír. Egyedül hagyták. Egy gépkocsi a közelben vár, leszáll az ülésből, s ringatni kezdi az ismeretlen gyermeket.

– Jónak kell lenni – beszél hozzá – ez itt az iskola. Itt mindenkinek jónak kell lennie. Most van a vizsga. Én is ide jártam, te is ide fogsz járni.

A kicsike elhallgat. Szájtátva bámul az idegenre.

A kisbaba nővérkéje vizsgálzik a negyedik osztályból, s az édesanyjuk most benn van a vizsgán. De az édesanya is itt vizsgázott, sőt a nagymama és nagyapa is. Éppen most ötven esztendő a Krisztina téri elemi iskola épülete. Félszázaddal ezelőtt bocsátották innen szárnyra az első negyedikes évfolyamot. Most az ötvenedik negyedik osztályosokat búcsúztatják.

Akkor lépünk a terembe, amikor kék nyakravalós, apró cserkészfiúcskák leánypajtásaikat köszöntik föl, s a kedves, szeretetre méltó tanító néni az igazgató bácsit.

Az igazgató felel a köszöntő szavakra.

– Sokat segítettek a kislányoknak – mondja – most elváltok, de ne felejtsetek el őket, s ha majd tizenöt év múlva újra találkoztok ...

Vörösmarty Petikéje jut eszünkbe: „Isten éltet, tíz év múlva elvehedd.”

Az a kisfiú, aki át akarja adni a tanító néninek a pipacsokból, búzavirág-ból kötött csokrot, megbotlik a dobogón. Negyven kislány-torokból harsog a vidám, kárörvendő kacaj. Együttműködés ide, együttműködés oda, kislányok ők még, s a fiú a diadalmas ellenfél, akin jól esik kacagni, ha pórul jár.

Kezdődik a felelés.

Az apró padokban rózsaszín, fehér ruhás tündérek, pártás, pruszlikos magyar lányok, lapátfogú Bözsikék, Ilonkák és Ágicák ülnek, s közöttük a sehonnan sem hiányzó, vörös hajú, szemüveges, bájos kis hamupipő. Mindnyájan viharosan rázzák föltartott két ujjukat. Valamennyi felelni szeretne. De tudnak is. Mennyit tudnak. Szégyenkezve lapítunk székünkön, nehogy eszébe jusson a tanító néninek, hogy tőlünk kérdezze azt, amire ezeknek az apróságoknak kell megfelelniök. Mi gyakran belesülnénk a feleletekbe. Milyen kitűnően tudják a történelmet, a földrajzt. Természettudományos műveltségük mintaszerű. Beszéltek Mátyás király udvaráról, Rákócziról, Európa városairól, folyóiról, hegyeiről, a hangyák társadalmáról, a halak élettanáról, a szarvasmarhák tájbonctanáról [!], nemzetgazdaságunkról és még sok egyébéről. Nyolctól tizenkettőig a rekkenő hőségben egyetlen hibát sem ejtenek ezek a pöttöm tudósok. És mennyi verset tudnak.

– Mi nem sírjuk – szavalja egy kislány a hazafias verset, mire egy anya hangosan fölzokog. Egy fiatal mama az egész vizsgát végigsírja. Roppant meg van attól hatva, hogy mennyi mindent tud az ő kislánya. De apák szemében is könnyeket látunk.

Most megszólal a mákszemnyi harmónium. Bátran, szabadon énekelnek: „Ezer esztendeje annak, hogy a magyarok itt laknak. Most akarják, most akarják kiirtani, de az Isten, a jó Isten nem engedi ...”

Nem, amíg ilyen gyermekeink vannak, addig nem is lehet bennünket kiirtani, még csak szellemi fölényünket se lehet elvenni.

1935. június 19., szerda, 8. old.

Pesti utca

Minden nagyvárosban feltűnik olykor egy-egy ember hajadonfőtt, mezítláb vagy saruban, aki után a járókelők megfordulnak az utcán, s mosolyogva vagy szánakozva szemlélik. Ötven fokos kánikulában az igazán nem feltűnő. Szinte nem is értjük, hogy csodálkozhattunk rajta valamikor. Ellenben annál inkább feltűnt az az öregedő úr, aki vakító délidőben